

7. Virtuální realita

Automatický domovní systém roztáhl velký závěs a místnost zaplnilo světlo, jenž dopadlo do velkého letiště, ve kterém se převalovaly dvě postavy přikryté dekou. Jedna z nich odhodila cíp a ukázala fakt pěkný kozy. Natáhla ruku k nočnímu stolku, kde z popelníku vyndala rozkouřený brko a zapálila ho.

Na druhé straně pelesti se ukázala roztomilá asiatečka s kozičkami jako broskvičkami. Natáhla hlavu k stolku a zlatým šňupátkem nasála čáru.

„Kapitánko, bezva noc,“ promluvila, když mohla zase dýchat. Přetočila se a políbila ženu na čelo.

„No jo, lásko, sme spolu dlouho a pořád je to dobrý,“ odpověděla Kapitánka a vyfoukla dým.

„Lin, musíme vstávat. Máme domluvenou schůzku a zákazník vypadá, že peníze nebude vůbec řešit,“ řekla a slezla z postele.

„Ach jo, drahá, co se dá dělat,“ odpověděla Lin a zamířila do koupelny, kde již domácí počítač připravil příjemnou koupel.

Znovu se potkaly ve velké šatně, kde právě Kapitánka přemýšlela jakou koženici dnes oblékne, protože si nebyla úplně jistá, který letošní model nejlépe ladí k vlasům. Lin na tom nebyla o nic lépe a nervózně hrabala mezi desítkami různě luxusních kimon.

„Lásko, já nevím, co si mám dnes obléct,“ řekla polozoufalá Lin.

„Drahoušku, musíš na sebe být hodně přísná a nemluv na mě, když si dělám nehty,“ odsekla Kapitánka.

„Musíš být vždycky takhle po ránu nepříjemná?“ nahodila Lin smutný obličejík.

„Ale prosím tě, neber si to tak osobně. Víš, že jsem vždycky před schůzkou zatraceně nevrlá. Hlavně, když musím vstávat brzo,“ odpověděla ledabyle Kapitánka a očima urychlovala vysychání nehtového laku.

„A s kým se dnes vůbec setkáme?“ zeptala se Lin, aby dívčí řeč nestála.

„Nevím, chtěl zůstat v anonymitě, ale už jen za schůzku docela bohatě zaplatil. Budeme po někom pátrat.“

„Kapitánko, to by mohly být snadno vydělaný peníze,“ snila Lin a už viděla nové kimono.

„Lin, teoreticky ano, ale nezapomeň, že s pracháči bývají problémy. S tímhle byl problém už od začátku, protože souhlasil s mojí velice nadstřelenou cenou a vůbec se nehádal,“ pověděla Kapitánka a prohlížela sama sebe ve velkém zrcadle. Byla celkem spokojená a s jointem v ruce vypadala velmi sexy. Asijské přítelkyni se líbila a došlo na delší scénu s mnoha francouzáky a rukama rejdicíma po kozičkách a prdelkách. Kůže a kimono, co víc si může divák přát.

Když děvčata skončila, Lin se ještě zastavila ve zbrojnici pro meče a několik menších zákeřnějších zbraní a společně sjeli výtahem před dům. Kapitánka požádala slušně obslužný počítač o zabezpečení domácnosti.

V garáži chvíli přemýšlely, který vozem jet a nakonec vyhrál antigravitační sport'ák s automatickým řidičem. Nasedly, vyndaly z chladícího boxu dva lahváče a přit'ukly si.

„Do kanceláře bychom prosily,“ poručila Lin vozu, garážové dveře se otevřely a automobil je vyvezl ven do prosluněné zahrady. Vůz projel příjezdovou cestou, potom skrz otevřená vrata a bezpečně zařadil do silničního provozu.

Podél silnice bylo vzrostlé stromořadí, které stínilo okna stojících domů a přinášelo úlevu chodcům. Kavárny měly vyndané stolky a v ulicích bylo živo. Čisté nádherné město budoucnosti, s lesknoucími mrakodrapy a jako pavučinou proplétající nadzemní drahou hromadné dopravy.

A toho života všude. Ptáci, motýli, domácí mazlíčci a mnoho koní.

„Nejkrásnější místo ve vesmíru, které mě nepřestalo dodneška fascinovat,“ kochala se Kapitánka výhledem a kouřila joint.

„Mě zase nepřestaneš fascinovat ty, zlatíčko,“ řekla Lin a nadržene skočila po své partnerce. Opět mohutná líbačka, ruce hladící kůži a laskající pohlavní orgány. Žádná tvrdá pornografie, nýbrž lehounké asijské softporno s digitálními kostičkami přes intimní místa.

Automobil zastavil a děvčatům chvíli trvalo, než znovu oblékly oděvy a daly do pořádku makeupy. „Lin, ty seš pořád neuvěřitelně nadržená děvka,“ zakroutila Kapitánka hlavou, usadila nové brko do luxusní kuřácké špičky a otevřela dveře. Do tváře ji udeřilo slunce a vylezla ven.

Ebenově tmavý polonahý dveřník, oblečený jen do malé roušky zakrývající mohutný úd, přiskočil a pomáhal jim udržet rovnováhu. Poté doprovodil dívčí pár do haly, kde již čekal kolega podobného vzezření. Přivolaal výtah, otevřel mříž a předal je obsluze výtahu trpasličího vzrůstu v komické opičí uniformě. Lin se sladce usmála a dala malému bílému muži drobák.

„Dvacáté patro, dámy bylo mi potěšením,“ rozloučil se liftboy a Kapitánka mu dala pytlík s hulením.

„Jako obvykle, budu pečlivě pozorovat a naslouchat hlasům,“ zasmál se trpaslík a výtah odjel pryč. „Má občas dobrý informace a nestojí mě moc hulení,“ řekla Kapitánka a odklepla popel na drahý koberec.

Došly ke své kanceláři a otevřely dveře. Sekretářka tradičně pracovala nonstop a přivítala je tradičním pozdravem zvednutou pravačkou.

„Ráda vás vidím, moje milé vůdkyně. Klient vás již netrpělivě očekává, musela jsem mu udělat už dvě kafe a erotickou masáž.“

„Kokotko, jsi převelice laskava,“ řekla Kapitánka a naklonila se k Lin.

Nyní proběhne krátká telepatická vsuvka.

„Pongu, ty vole, tohle muselo bejt?“

„Šéfe, já sem na tom modu pracoval skoro dva měsíce, tak jsem se chtěl pochlubit.“

„Pongu, ty seš kokot.“

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“ zeptala se Kokotka, když obě ženy vstupovaly do kanceláře.

„Ozvěme se drahoušku, kdybychom cokoliv potřebovaly,“ odpověděla Lin a zavřela za sebou dveře.

V křesle pro hosty seděl muž s kapucí přes hlavu.

„Říkejte mi pan X a potřebuju, abyste vyšetřili zmizení mé manželky a tří dcer.“

„Jste docela stručnej,“ uznale promluvila Kapitánka a posadila se za mohutný dřevěný stůl. Začala balit brko, Lin odložila meče a udělala několik lajn.

„Tak můžete začít, pane X,“ řekla Kapitánka.

„Jsem hrozně bohatý. Vlastním větší množství patentů a několik úspěšných firem, které se věnují vývoji v oblasti moderních technologií. Víc vědět nemusíte, protože veškeré nutné platby půjdou ze soukromých účtů. Co po vás chci, víte. Kdy můžete začít? Paní Kapitánka už ví, že peníze nejsou problém,“ promluvil pan X.

„Milej pane, dáte nám nějaký fotografie vašich pohřešovaných blízkých?“ zeptala se Lin.

„Tady jsou a měl bych dodat, že jednu z dcer moji lidé našli,“ řekl pan X.

„Takže bysme s ní mohly mluvit?“ poslouchala Kapitánka a balila jointa.

„No, mohly, ale bude to složitější. Mám pronajatý dům, ve kterém mě mimochodem kdykoliv zastihnete a tam ji mám pod dohledem lékařů.“

„To nezní moc složitě,“ pousmála se Lin.

„Složitý je její stav. Někdo se ji pohrabal v mozku a udělal z ní úplně jinou osobu. Byla mými lidmi nalezená na ulici, kde šlapala, aby měla peníze na drogy.“

„Takže měla mozkový implantáty,“ řekl suše Kapitánka.

„Měla,“ potvrdil pan X.

„Ale není to pak spíš práce pro policii? Mají tu nejlepší technologii a docela schopný lidi,“ dodala Lin.

„Ne tak úplně, za první jsou některé úpravy experimentální a za druhé nechci docela schopný lidi, ale chci úplně ty nejlepší lidi bez výrazných elektronických úprav a těmi jste právě vy dvě.“ Nastala kratší pauza, během které byl slyšet jenom zvuk hořícího jointu a dvou nasátých čár.

„A ty experimentální úpravy jsou legální?“ řekla Kapitánka.

„Hm, některé jsou diskutabilní, samy uvidíte. Předpokládám, že s ní budete chtít mluvit ještě dnes.“

„Pane X, rozhodně. Nechte nám adresu, přijedeme kolem poledního. Vyzvedneme techniku, protože budeme potřebovat ještě lepší technologii, než je ta nejlepší policejní,“ pověděla Kapitánka a naklonila se ke komunikátoru.

„Kokotko, můžeš nám připravit výjezdový vůz s tím nejlepším co máme?“

„Moje vůdkyně, velmi ráda,“ zazněl hlas.

„Budete chtít zálohu? Zaplatil jsem zatím jenom za tuto schůzku,“ zeptal se pan X.

„Rozhodně, při odchodu vše domluvíte s naší sekretářkou, dá vám číslo jednoho z účtů v daňových rájích a pošlete nám tuhle částku,“ odpověděla Kapitánka a napsala na papír šestciferné číslo.

Pan X vzal papír do ruky a chvíli ho pozoroval.

„Levné tedy nejste.“

„Jestli víte o někom lepším, tak běžte za ním,“ pousmála se Lin.

„Já vím, příkaz k platbě zadám ještě cestou do domu,“ řekl pan X a odešel.

„Vypadal úplně obyčejně,“ řekla Lin, když se zavřely dveře.

„Většina úspěšných lidí vypadá obyčejně,“ odpověděla Kapitánka a nechala počítači prohnat fotku pana X databázemi.

„A tenhle navíc vůbec nemá nikde záznam. Ten člověk defakto oficiálně neexistuje,“ kroutila hlavou, protože zmizet ze systému vyžaduje ohromný zdroj.

„Miláčku, budeme hodně prachatý, až tenhle případ vyřešíme,“ připlazila se Lin k partnerce a obě se poněkud uvolnily.

Uběhlo asi třičtvrtě hodiny solidní lesbické pornografie, kde hlavní roli hrál velký dřevěný stůl a několik historických předmětů, než je vyrušila Kokotka.

„Děvčata, nerada vám kazím zábavu, jste slyšet až na chodbě, ale mobilní pátrací jednotka je připravena.“

„Děkuji za zprávu, za chvíli vyrazíme,“ odpověděla Lin.

„Ale ještě tu máme práci pro jednoho pěkného černého nasazovacího čuráka,“ dodala a vypnula spojení.

„Ty jedna děvko,“ smála se Kapitánka, přikázala počítači zatáhnout závěsy a snížit intenzitu osvětlení.

„Pěkný vůz,“ prohlížela si o dvě hodiny později Kapitánka všedně vypadající dodávku, jenž byla narvaná nejmodernějšími technologiemi propojených neuronovou sítí.

„Zlato, můžu řídit?“ zeptala se Lin.

„Srdíčko, samozřejmě. Víš, že ráda naviguju,“ odpověděla Kapitánka a vstoupila do auta.

Dům pana X byl ve čtvrti, kde žila střední třída. Žádné výrazné výstřelky, decentně posekané trávníky a před každou garáží stál zaparkovaný vůz běžné kategorie.

Po příjezdové cestě dojevy k obyčejnému domu, jehož adresu obdržely a vystoupily. Nechtěly se chovat příliš nápadně, tak ani neprohlédly okolí a šly rovnou zazvonit na domovní zvonek.

Otevřel mladý muž v taktickém oblečení.

„Jmenuji se John a jsem osobní strážce pana X, pojd'te dál a děkuji vám za diskrétnost. Měl jsem trochu obavu, abyste příliš nečmuchaly v okolí.“

Kapitánka s Lin rychle vstoupily a hned pochopily, že jsou v místě nadupaném luxusní technikou, o niž se píše v populárně naučných vědeckých časopisech pro chudé.

John dovedl Kapitánku a Lin do velkého obývacího pokoje, jehož středu dominovala kovová konstrukce s popruhy, v nichž byla zavěšená žena. Na hlavě měla nasazenou helmu, ze které vedl svazek kabelů k počítači.

„Drahá, tak já rovnou skočím pro počítače a přitáhnu konektivitu,“ řekla Lin, když viděla připravenou výpočetní laboratoř.

„Utíkej, vidím, že budeme kompatibilní,“ kývla hlavou Kapitánka a pokračovala, „máte velice drahé neurální rozhraní, nám trvalo dlouho, než jsme ho dokázaly sehnat.“

„To mám, rozhraní je jeden z mých prvních patentů,“ přišel odněkud pan X.

„Neříkejte mi, že vy...?“ udivila se Kapitánka a začala balit brko.

„Ano já, ale chtěl jsem zůstat utajen. Nepotřebuji být středem pozornosti.“

„Pane X, váš problém, každopádně objev rozhraní změnil svět,“ odpověděla Kapitánka, zapálila brko a procházela kolem přikurtované dívky.

„Můžete klidně použít moji techniku,“ pokračoval v rozhovoru.

„My jsme zvyklé na vlastní. Máme k ní navázaný vztah a navíc jsme si udělali několik vlastních úprav. Firmware máte celkem kvalitní, ale i tak jsme ho dokázali ještě víc přizpůsobit našim potřebám.“

„Lásko, slyším, že se chlubíš našim peřím,“ zazněl ze dveří smích. Lin šla od dodávky a táhla kufr na kolečkách, ze kterého se odmotával optický kabel vedoucí ven.

„Drahoušku máš jako vždycky pravdu, ale pan X se mi přiznal, že neurální rozhraní je jeho vynález.“

„Nekecej,“ nadšeně Lin poskočila, „fakt geniální práce, ani nebylo potřeba příliš náročných úprav,“ smála se, otevřela kufr a začala zapojovat počítače.

„Vy jste dokázaly obejít moje zabezpečení?“

„Pane X, to byl ten nejmenší problém, ale celý proces hacknutí je na delší povídání, na který nemáme teď čas,“ řekla Lin a narýsovala na víku kufru několik dlouhých lajn.

„Zlatíčko, nasad' slečně naše rozhraní a podíváme se, co má v hlavě. Pane X, co takhle neurální zálohy? Byly by?“ pokračovala Lin a sklonila se nad perníkem.

„Se zálohami bude problém, hackerovi se podařilo propašovat během zálohování do zálohovacího centra červa, který vymazal veškerou minulost mé rodiny. A já ani nevím, kdy se tak stalo,“ odpověděl X zkroušeně.

„Je vám jasný, že máte fakt problém? Lin, zlatíčko, zapni to,“ potáhla Kapitánka z jointu a už věděla, že vydělané peníze budou zatraceně těžce vydřené.

„Pane X, nechám vás tady osamotě a půjdu zkontrolovat okolí. Myslím, že zde nebudu chvíli potřeba,“ odešel John s několika strážemi.

„Strčte si do ucha tyhle udělátka,“ podala Lin panu X dva špunty, „budu vám posílat zvuk a obraz rovnou do hlavy, ať se netlačíme všichni u monitoru.“

„Co to je?“ prohlížel si X špunty.

„Můj nepatentovaný vynález,“ zasmála se Lin a zapnula počítač. Obsah kufru zablikal a displej zobrazil diagnostiku rozhraní.

Kapitánce, Lin a panu X se zatmělo před očima. Jakmile se tma rozplynula, stáli v malé místnosti s pohovkou, promítacím plátnem a projektorem.

„Drahoušku Kapitánko, vyndej z chladáku lahváče, vem i jednoho našemu hostu a podíváme se, co má ta holka nebohá v hlavě,“ povídala Lin během zapojování projektoru, jehož světelný kužel zobrazil první obraz paměti.

Dívka stojí v temné ulici a zrovna zastavuje černá limuzína, ze které vychází John a pan X.

„To jsme my, když jsme ji našli,“ řekl X.

„Je to její poslední vzpomínka. To ji od té doby držíte v umělém spánku?“ zeptala se Kapitánka a zapálila brko.

„Ano, nechtěli jsme kontaminovat vzpomínky,“ odpověděl X a v obličeji měl smutek.

„Rozumím, zkusíme se vrátit jak nejdál to půjde a mezitím zkusím připojení přímo k její synaptické síti. Třeba se mi podaří zjistit, jak se do ní naboural. Předpokládám, že běžně užívala terminál virtuální reality,“ mluvila Lin a postupně spouštěla vlastní analytické nástroje.

„Užívala a jestli tomu rozumím dobře, ty si dokázala získat přístup přímo k jednotlivým zakončením terminálu...?“, odpověděl pomalu X, který nevěřičně zíral.

„Ano a jsme schopné vložit do datového toku vlastní kód, to zařizuje kufřík. Musela jsem kvůli tomu vyvinout hardware a nejspíš některé součástky vyrobily vaše fabriky. Ale kvůli tomu tady nejsme, pojďme najít, kde našel hacker díru,“ řekla Lin a přepnula několik přepínačů na ovládacím panelu.

Obraz se přesunul do růžového dívčího pokoje, s dívkou ležící v posteli. Byla připojená k virtuální realitě a s několika kamarádkami právě probírala nejnovější kolekci virtuálních rtěnek a laků na nehty.

„Její nejzazší vzpomínka. Jestli je kompletně vymazaná a vy nemáte zálohu, tak její veškerý minulý život je v troskách. Doufejte, že není smazaná a vzpomínky jsou stále uložené někde hluboko. A spolu s nimi i vzpomínky na hackera. Tak co jsi od této chvíle dělala zlatíčko,“ pověděla Lin a začala zrychleně převíjet sled vzpomínek.

Podle všeho to vypadalo, že byla fet'ačkou pěkně dlouho a šlapala hlavně pro radost a zábavu. Ale něco bylo špatně. Její noční můry byly plné obrazů bílého obličej se slizkým tenkým knírem a bradkou. Tvář, která hovořila o životě a smrti. Do toho krátké záblesky slunečných dnů na pláži.

„Zlatíčko, co to kurva je?“ odklepla Kapitánka brko a pozorovala dívku zmítanou zlým snem.

„Nejspíš má ten obraz spojitost s tím, koho hledáme,“ přemýšlela Lin a pozorně četla výstupy ze svých aplikací.

„To místo poznávám, bylo jí asi pět let a procházeli jsme se po pláži za naším starým domem,“ řekl pan X.

„Tak to znamená, že se možná něco z její paměti zachovalo, ale mě spíš zaráží data, která mi tu lezou,“ pověděla vážně Lin.

„Drahá, co se děje?“

„X, tenhle dům je připojený ke globální síti, že?“ zeptala se Lin.

„Je, proč?“ nechápal X.

„Náš hledaný subjekt nejspíš nějak dokáže do přenosu namodulovat svůj vlastní signál. Myslím, že je stále připojen a sleduje nás,“ pověděla pomalu Lin a cosi napsala tužkou na papír.

„X, okamžitě běžte přerušit spojení,“ četl pan tajemný a nepřehlédl ani dodatek.

„Ještě 30 sekund, zkusím ho vysledovat,“ sjel X očima zprávu a celkem svižně odešel.

„Holka, snad tě zachráním,“ dívala se Lin po přivázané nebožačce.

Vyžadovaný čas utíkal hrozivě pomalu, ale nakonec poslední sekunda odbila a virtuální realitu vyplnila tma.

„Jsme odpojený, mám tu nějakou adresu,“ ukázala Lin na monitor.

„To je ve starém přístavu. Moje drahá, tam žije největší spodina města,“ řekla Kapitánka a odklepla popel.

„Tak se tam pojedeme podívat,“ natáhla Lin do každé nosní díry pořádnou kobru.

Starý přístav byla část města, do které normální občané nikdy dobrovolně nevyřáždili. V této čtvrti jste se museli buďto narodit nebo vás tam dohnala závislost na drogách, útěk před zákonem či jen paranoidní potřeba totální svobody.

Vzhledem k nedostatku místa se postupem času rozrostly konstrukce domů nad hladinu moře, proto bylo mnoho obydlí přístupných jenom z vody. Neexistoval zde systém číslování ulic a domů, takže pokud jste nevěděli, koho, co a kde hledáte, nemohli jste nic najít. Kapitánka a Lin naštěstí tenhle problém neměly, protože přístav znaly celkem dobře.

Lin v něm vyrostla a když potřebovaly nějaký specifický hardware, vždycky ho tam dokázaly sehnat. V podstatě znaly nejdůležitější občany starého přístavu a většina starousedlíků znala minimálně Lin a její rodinu.

„Drahoušku, data jsem vysledovala do jednoho obytného domu na nábřeží, ale předpokládám, že tam stejně nikoho nenajdeme.“

„Pojďme, třeba na nás čekají nějaké stopy,“ zapálila Kapitánka brko a zanořila se do davu lidí v úzké uličce lemované malými krámky vším možným zbožím.

Ruch lidského mraveniště byl fascinující, nad hlavami chodců visela směsice drátů, vodících lan, krabic klimatizací a různých přidělaných přístřešků, které místy uličky úplně zakrývaly. A do toho všeho přemíra barevných blikajících reklam. Ghetto budoucnosti.

Lin dovedla Kapitánku k zašlému dřevěnému pětipatrovému domu uprostřed nábřeží. Hned bylo jasné, že se jedná o nevěstinec nevalné kvality. Prošly úzkou uličkou mezi nadřazenými špinavci a zastavily u dveří. Zjizvená obluda je sjela pohledem od hlavy až k patě.

„Vyvoněný dámičky, co vás přivádí do týhle špinavý díry?“

„Úchylka,“ odpověděla Kapitánka.

„To zní jako rozumný důvod, předpokládám, že zaplatit máte čím,“ řekl zjizvenec.

„Vypadáte snad jako nějaká špína?“ odsekla Lin a dala strážci zlatou minci.

„Dámičky, celý dům je jenom váš,“ zasmál se hlídač a zakřičel, „dneska už končíme, vy špinavci, táhněte zpět do svých brlohů!“

„Jaké máte speciální úchylné přání?“ zeptal se hlídač, když zavřel dveře a osamělí stáli ve špinavé dřevěné chodbě.

„Chceme si to tady prohlídnout,“ pověděla Lin a rozhlížela se.

„Někoho hledáme,“ řekla Kapitánka a odklepla popel na podlahu.

„Tak to abych asi šel s vámi,“ zaškubala se jizva ve strážcově tváři.

„V ceně vstupného nebyla samostatná prohlídka?“ řekla Lin a pohnula významně obočím.

„No, ne tak úplně,“ opatrně ze sebe soukala zjizvená tvář.

„A tohle bude stačit, abyste si šel dát do kuchyně kafe a cigáro?“ podala Kapitánka strážci další minci.

„Hm, to by mělo úplně stačit. Kdybyste něco potřebovaly, stačí zavolat. Nechám otevřené dveře,“ odpověděl strážce a byl docela rád, protože minimálně asiátka vypadala docela zabíjäcky.

Kapitánka s Lin procházely pokoj po pokoji, patro po patru. Za každými dveřmi našly jedno či několik děvčat s jedním nebo více zákazníky. Nikterak je příliš nevyrušovaly, protože věděly, že až najdou, co hledají, okamžitě to poznají.

Tušily, že musí dojít až do posledního patra, kde v předposledním pokoji našly svázanou dívku v bezvědomí a na stole rozložené přístroje.

„Jak jsem předpokládala. Redirektor a anonymizéry,“ prohlížela Lin elektroniku.

„Mám vzbudit tu holku?“ zeptala se Kapitánka.

„Ani ne, stejně nebude nic vědět. Vyndám paměťový karty a mizíme odsud,“ odpověděla Lin a vyndala z kimona sadu náradí.

Kapitánka mezitím prohlížela místnost a hledala jakékoliv stopy. Zastavila u okna a dívala se ven. Kdysi dávno host v pokoji viděl vodní hladinu s loděmi, ale nyní shlížela přes řadu střech k obzoru. Najednou zaregistrovala za některými komíny pohyb.

„Zlato, myslím, že se sem někdo blíží.“

„Kdo, drahá?“

„Lin, broučku,“ vytáhla Kapitánka triedr, „vypadá to na starý dobrý strážce zákona.“

„Fízlové, jo? Asi nejsme jediný, kdo jde po tom hackerovi. Potřebuju ještě pár minut, abych vyndala všechny karty,“ odsekla Lin a začínala být mírně nervozní.

„Miláčku, to zvládneme, ale bude to zatraceně těsný,“ odpověděla Kapitánka, která nepřestávala sledovat střechy.

Do pokoje vtrhl zjizvený strážce.

„V ceně to sice není, ale přišel sem vás slečinky varovat. Jdou sem fízlové a jsou jich mraky. Teď hned byste měly okamžitě zmizet.“

„My víme a už končíme. Když ti dám další minci, zkusíš je zadržet?“ řekla Lin.

„Seru na vás, nechci zdechnout,“ odpověděl a zmizel.

„Nemá smysl se na něj zlobit. Jak odsud vypadneme?“ zeptala se Kapitánka a dokouřila joint.

„Kotě, po střeších. Mám hotovo,“ pověděla stručně Lin a rychle balila náradí s paměťovými kartami.

„Už jsou velmi blízko,“ sykla Kapitánka a z přízemí zazněl výbuch, který vyrazil dveře.

„Pojď za mnou,“ vzala ji Lin za ruku a chodbou táhla k opačnému konci chodby.

„Dívej se na mě a ani náhodou dolů,“ řekla, otevřela okno a vstoupila na hřeben střechy sousedního domu. Kapitánka se zatočila hlava a musela se zhluboka nadechnout, aby udělala první krok.

„Nepřemýšlej a rychle pojď za mnou,“ křikla Lin a Kapitánka vrávorala po vrcholu střechy.

„Stát, policie! Stůjte nebo budeme střílet!“ začal křičet nějaký hlas a směrem k utíkajícím děvčatům zamířil roj dronů. Kdosi nečekal na rozkaz a spustil palbu. Střešní tašky v okolí prchajících holek začaly prskat a padat dolů k zemi.

„To je průser,“ nabíhala Kapitánka panika, když musela přeběhnout po úzkém prkně vysoko nad uličkou.

„Neboj se, vím kde můžeme zmizet,“ odpověděla Lin a s obavou ve tváři sledovala přibližující roj létajících strojů.

„Musíme přidat,“ dodala a přeskočila na komínovou lávku táhnoucí se přes celý blok. Když doběhly na její konec, překvapila je dvojice policistů v barevných uniformách a helmou na hlavě.

„Stůjte, vzdejte se,“ řekl jeden z nich.

„Nechci vás zabít, ale nemůžeme se taky vzdát,“ řekla rychle Lin a oba srazila k zemi nečekaným úderem pěstí.

„Musíme se dostat na támhle k tomu vysokému kouřícímu komínu. Kotě, to zvládneme,“ držela Lin Kapitánku za ruku a společně běželi ze všech sil.

Drony se přiblížily na nebezpečnou vzdálenost, když byly právě u cíle. Lin cosi hledala.

„Postav se vedle mě a ničeho se neboj, trochu si zaplaveme,“ řekla a poklop z nanomateriálu uvolnil napětí. Obě propadly do klouzačky a ve spirále padaly do propasti.

„Nedostanou ze námi, starý únikový cesty, který mají genetický zámek. Jako dítě jsem je pomáhala stavět a při té příležitosti jsem myslela na budoucnost. Teď se nadechni,“ s roztomilým úsměvem řekla Lin a zavřela ústa.

Dopadly do slané špinavé vody a Kapitánka následovala Lin do temné hlubiny. Už měla chuť to vzdát, když doplávaly ke starému potápěčskému zvonu.

„Pořád funguje,“ pověděla Lin s ozvěnou, jenž se odrážela od kovových stěn, „tohle místo vybudoval gang, který mě v podstatě uvedl do světa dospělých. Dokázali totiž ocenit moje technické nadání a naoplátku mě docela solidně vycvičili k boji.“

„To jsem si všimla, ale co tady budeme dělat?“ řekla Kapitánka a měla hodně práce, aby ovládla klaustrofobický pocit.

„Ještě jednou si zaplaveme a pak usušíme oblečení,“ odpověděla Lin a chvíli pracovala s ovládacím panelem.

„Plav za mnou,“ řekla a znovu se ponořila pod hladinu.

„Ach jo,“ rezignovaně vzdychla Kapitánka.

Lin mířila ke starému odpadnímu odtoku z dob, kdy hladina vody byla o deset metrů níže. Odstranila nános odpadu a několik odolných řas, aby odkryla dotkový ovladač, na nějž přiložila ruku. Deaktivovala silové pole a obě prošly svislou vodní stěnou do suché staré stoky.

„Jeden z mnoha úkrytů, na pár hodin se zašijeme a pak budeme pokračovat v našem pátrání. Řekla bych drahá, že se nám to nějak celý komplikuje,“ povídala Lin a vedla partnerku tunelem, dokud nedošly ke starým zrezavělým dveřím.

„Tak tady dlouho nikdo nebyl,“ řekla Lin, když vstoupily do prachem pokryté místnosti plné staré výpočetní techniky.

„Tady z těch karet nic nepřečtu a snad koupelna ještě funguje,“ dodala a šla k zadním dveřím. Kapitánka setřela prach ze staré židle a stolu, posadila se a začala motat brko. Nic chytřejšího jí nyní skutečně nenapadalo.

„Koupelna mě štve, ale teče aspoň rezavá slaná voda,“ pověděla Lin o pár minut později.

„Drahoušku, to vůbec nevadí, stejně nemám v tomhle nepořádku chuť na sex. Musíme raději vymyslet, co budeme dělat dál,“ řekla Kapitánka, která nervózně pálila jedno brko za druhým.

„Myslím, že jsme narazily na něco velkého. Musíme toho šmejda donutit, aby opustil svoje doupě,“ pověděla Lin nápad, který delší dobu nosila v hlavě.

„Jenže to budeme potřebovat volavku,“ řekla Kapitánka a měla takový zvláštní pocit.

„To budeme a uděláš ji ty,“ řekla Lin.

„Tradičně, já všechno oddřu a ty slízneš smetanu,“ usmála se Kapitánka.

„Víš, že nic není tak jednoduché, jak se může zdát. Já ho budu muset najít, já ho budu muset poškádlit tak, aby odhalil svoji pozici a šel si pro tebe,“ sklonila se Lin nad lajnami a nasála je do nosních dírek.

Utekla blíže neurčená doba, než Lin rozhodla, že je bezpečné odejít. Provedla Kapitánku několika kilometry kanalizačních stok, než došli k nějakým zrezavělým dveřím.

„Půjdeme ke starým kámošům,“ řekla a otevřela bez jediného zaskřípání dokonale promazané dveře.

Vyšly po starém schodišti, podle kterého bylo jasné, že se jedná o původní přístavní zástavbu, a narazily na dva muže tetované v obličeji, kteří jim se zbraněmi v rukou přehradili cestu.

„Stůjte děvky,“ řekl první.

„Cože si to řek?“ zeptala se přísně Kapitánka a vyfoukla hromadu kouře.

„Abyste děvky stály a ani se nehly,“ odpověděl první strážce.

„Počkej, počkej,“ zastavil ho druhý, „tahle je mi povědomá.“

„Konečně rozumný slovo, ověřte si mě a zaveďte rovnou za Chanem,“ natáhla Lin ruku. Druhý strážce vyndal čtečku genetického otisku a provedl ověření.

„Lin, já se omlouvám, dlouho si tu nebyla a věci se trochy změnilly,“ pověděl druhý tetovaný obličej, „už tu nevládnem a věnujem se jen elektronickému byznysu. Pojd'te za mnou.“

Strážce je dovedl do druhého patra chodbou s výhledem do ulice, ve které stále byly policejní vozy.

„Ta maškaráda je předpokládám kvůli vám.“

„Nejsem si jistá, spíš bych řekla, že jsme se namočily do pěkných sraček,“ odpověděla Lin a koukala z okna.

„Už to tak vypadá, jsme na místě,“ řekl ozbrojený průvodce a zastavil u dřevěných dveří, na které zaklepal.

Chvilí počkal a pak otevřel.

„Chane, vedu ti návštěvu. Můžu dál?“

„Je to důležitý?“ zazněl hlas.

„Jo, je, ty vole starej,“ křikla Lin, odstrčila strážce a vstoupila.

„Ale hovno, seš to fakt ty,“ vstal od stolu s hromadou trávy a elektronických součástí muž vizáže eskymáka.

„Sem to skutečně já a nebudu chodit kolem horký kaše, drahý Chane. Potřebujeme pomoc, mám tu několik paměťových karet, který musím rozebrat do posledního bitu a tranzistoru. Chci vědět co v nich je, kdo je vyrobil a kde ho najdu,“ vyhrkla Lin.

„No nechceš toho po mě málo. Jen tak se po letech ukážeš, zrovna když náhodou probíhají policejní manévry,“ zapálil Chan brko.

„Já vím, ale znáš mě a zlobit se na mě nemůžeš,“ usmála se Lin a připravila několik dlouhých lajn. Chan se zhluba nadechl.

„No jo, co mám s tebou dělat, podíváme se teda na ty tvoje data,“ řekl a sklonil se na jednu čárou.

Chanova laboratoř bylo místo božího stvoření.

„Panejo, vy ste vybavený. Máte doufám silnou demilitarizovanou zónu, protože ten, kdo ty karty připravil, byl génius a nevím, co v nich může všechno být,“ pokynula Lin významně hlavou.

„To uvidíme. S tebou tvořím nejlepší tým na světě,“ zasmál se Chan a padl do starého otočného křesla.

„Podej mi ty věci,“ natáhl ruku a Lin mu dala karty, které vytáhla v pokoji. Chan je vzal a zasunul do čtecích zařízení.

„Na první pohled vypadají úplně normálně, tak se připojíme a zjistíme co v nich je. Máš svůj terminál?“

„Mám, zapni to,“ odpověděla Lin a loupla okem po Kapitance.

„Dávej pozor, asi budeme chvíli poněkud mimo.“

„Neboj lásko, víš, že jsme sehraný tým,“ lascivně zamrkala a políbila přítelkyni na čelo.

Terminál falešného světa zablikal a vyvrhl Lin s Chanem na malé louce kdesi v lese. Jedinou stavbou byla bouda pro ovce.

„Neboj se, to je taková sranda, pojd' dovnitř,“ zasmál se Chan a vstoupil do dřevěné boudy.

Uvnitř bylo luxusní vybavení a několik krabic přesně v počtu paměťových karet.

„Musíme se tím vším prohrabat,“ řekl a sedl si k prvnímu boxu. Postupně vyndával fotografie, hračky a různé osobní věci.

„Nacházím samý osobní data. Čertví, komu veškerá technika původně patřila,“ řekla asi po dvou hodinách Lin, když procházela poslední složku se systémovými soubory.

„Já nevím, prošli sme to úplně všechno a pokud tady něco je, tak to je schovaný v systémové části. Dej mi chvíli, vytáhnu celej systém do izolovaného prostředí a pustíme na něj můj odšívovač,“ pověděl Chan a odněkud vyndal virtuální dřevou krabici s opravdu velikánskou vší.

„Moje Máňa, pracuju na ní už pár let a fakt sem ji vychytil. Je naprostý originál,“ řekl Chan, zapnul veš a vypustil ji do krabice s nápisem „Systém“.

„Můžu vidět její kód?“ zeptala se Lin.

„To víš, že můžeš, přesměruju ti konzoli,“ zasmál se Chan a nechal zobrazit komunikační terminál. Lin se ponořila do práce.

„Chane, ty seš skutečný génius,“ zvedla po nějaké době Lin hlavu od terminálu.

„Já vím, našla si něco?“

„Jo, dvě chyby, který sem ti opravila,“ odpověděla s úsměvem.

„Ty seš potvora,“ začal se chechtat, „ale to sem nemyslel. Měl sem na mysli nějaký stopy po tom tvým neznámým hackerovi.“

„Milý Chane, cosi bych měla, malý redirektor, ale abych zjistila odkud k němu bylo přístupováno, musím ho připojit k síti a připravit volavku.“

„Od toho jsem tady,“ nabídl Chan svoje služby.

„Ó ne starý příteli, volavku mi vždycky dělá přítelkyně. Kapitánka je vytrénovaná a lepší volavku prostě nenajdeš.“

„Když myslíš,“ pověděl Chan a odpojil se od virtuální reality.

„Zlatíčko moje, tobě to ale trvalo,“ objala Kapitánka Lin a nějaký čas věnovaly cizmání.
„Měla jsem hodně práce a myslím, že přišel tvůj čas volavky,“ řekla po skončení líbacího rituálu.
„Konečně, už sem se začínala hrozně nudit. Policajti každopádně zmizeli z ulic a je klid.“
„Výborně, tak se připoj a já nachystám past,“ řekla Lin a opět zmizela zpět ve virtuální realitě.

Kapitánka se ocitla v pěkném virtuálním pokoji pro volavky. Pozorovala z okna vlnící moře a displej terminálu zobrazoval spořič obrazovky.

„Srdíčko moje,“ promluvila Lin odněkud, „spouštím past, tak buď připravená.“

„Já jsem vždycky připravená, lásko moje. A až budeme s tímhle problémem hotové, pořádně si to rozdáme,“ odpověděla Kapitánka a zapálila virtuální brko.

Lin šáhla do virtuální kabelky a vytáhla hrnec s nápisem ‚Med‘. S pomocí Chana uložila hrnec do separované krabice, ve které bylo virtualizované prostředí sledovaného systému.

„Tak to můžeme spustit,“ prohlédla Lin naposledy displeje a aktivovala datový tok do extranetu. Monitorovací aplikace začaly chrlit gigabajty informací, které Chanovy počítače zpracovávaly rychlostí světla.

Kapitánka seděla v křesle a sledovala film. Nebo dělala, že sleduje film, protože drobné nuance v realitě samozřejmě zaregistrovala a ve výpisu přímo v oční zornici viděla, že nějaký systém skenuje její dům pro hosty.

Zachovávala klid, protože nechtěla zvědavého návštěvníka vyplašit, takže odesílala Lin pouze pasivně získané informace.

„Chane, tečou sem hrozně podivná data,“ řekla velmi vážně Lin.

„Co tím chceš říct?“ nechápal Chan.

„Chci tím říct, že soupeř, proti kterému stojíme, je na výši, ale opravdu na velmi vysoký výši, protože algoritmy, který právě zachytávám, jsou opravdu geniálně originální,“ odpověděla Lin a do virtuální konzole rychle posílala sady příkazů.

Zanedlouho si povšimla, že jejich virtuální realita vykazuje změny.

Chan, Kapitánka a Lin ve stejný okamžik automaticky pozvedli ruce a chytli jimi vlastní hlavy.

„Teď to bude bolet,“ řekl neznámý elektronický hlas a všichni tři skončili zkroucení přišernou bolestí. Během zvedání z podlahy jim přímo před očima vyrostla jednoduchá zelená tvář ve stylu ascii artu, doplněná blikajícími pohyblivými nápisy v designu word artu. Mohli jste vidět smajlíky, hashtagy a jiné společenské nesmyslnosti.

„Říkám si Loutkovodič a sovy nejsou tím, čím se zdají být. Jak už asi chápete, mohl jsem vás bez milosti zabít. Však musíme sdílet jedno místo a než k tomu dojde, tak před tím narazíte na muže ve smějícím se pytli a bez chemikálií vám on ukáže cestu, na jejímž konci společně změníme svět,“ řekl obličej a rozpadl se na drobný binární čaj.

„Kurva, co to bylo?“ serval Chan komunikační rozhraní z hlavy.

„Drahá, jsi v pořádku?“ běžela Kapitánka k Lin, která těžce dýchala.

„Zlato, jsem, ale tohle musím vydechat,“ odpověděla a zvedla se z podlahy, „ten člověk je naprostý šílenec. Nenechal po sobě ani bajt stopy.“

„Co ten jeho blábol o sovách, smějícím pytli a cestě měnící svět?“ balil Chan velké brko.

„Já nevím, musím si to nechat projít hlavou,“ odpověděla Lin a začala rýsovat dlouhé lajny.

Stůl byl plný lahváčů a místnost řádně zahulena.

„Chane, do tohoto tě tahat nebudeme a ani nechceme. Jak zcela zřetelně vidíš, plaveme v pěkných sračkách a je zbytečný v nich utopit někoho dalšího,“ povídala Lin.

„Ale já už v těch sračkách plavu s váma,“ oponoval Chan.

„Zatím si na hladině, nejlíp uděláš, když se s vejma lidma na nějaký čas zmizíš a zůstaneš zmizet,“ řekla Kapitánka a dýmila z brka.

„Dobře, ale dám Lin všechny své nástroje, můžou se vám hodit,“ odpověděl Chan a popravdě řečeno, byl v duchu rád, že nemusí s holkama pokračovat.

„My půjdeme do našeho tajného bytu a odtamtud začneme znovu pátrání. Ještě pořád jsme nenašly manželku a dvě dcery našeho klienta,“ řekla Lin a natáhla lajnu.

Tajný byt byla malá špeluňka nacpaná počítači a dostat se do ní musely v noci kanály. Než se pustily do práce, proběhlo několik sexuálních her nahých dívek plných velmi erotických pozic a kvant hraček.

„Zlato, čím začneme?“ zeptala se Kapitánka, když byly úplně hotové a vyšťavené.

„Starou dobrou pátrací akcí. Převlékneme se za šlapky a půjdeme do ulic, abychom vyzpovídaly holky a porozhlédly po okolí. Dostala jsem od Chana sadu nanokomárů, kteří se dají naprogramovat na pátrání po konkrétní DNA,“ řekla Lin.

„Cože?“

„Zlato, vypustíme hejno umělých komárů a ti zkontrolují všechna děvčata, na který narazí. Prostě jim odeberou malý vzorek krve a zanalyzují ho.“

„Miláčku, to zní velmi sexy, doufám, že budeme mít něco v šatníku,“ zasmála se Kapitánka, kouřila joint a vrhla pohledem po Lin.

V ulici červených luceren se rozsvěcelo pouliční plynové osvětlení a první návštěvníci pomalu přicházeli. Čtvrť, ve které pracovaly stovky prostitutek, svůj život začínala s počínajícím soumrakem. Všichni čekali na milosrdnou tmou, která skryla lidskou špínu. Světla vývěsních štítů s reklamními cedulemi dodávaly místu tak akorát dostatek fotonů, aby mohly probíhat temné obchody lidským masem.

V suterénu jednoho levného podniku seděly v malém špinavém boxu dvě ženy prodejného vzhledu.

„Drahá, to se ti fakt povedlo, vypadáme jako skutečný děvky. Já sem tak vzrušená,“ povídala jedna.

„Lin, vždycky jsem chtěla vědět, jaké je to být šlapkou,“ odpověděla druhá, když tu přišli dva špinavci.

„Čau holky, vás dvě chci,“ řekl jeden.

„Teď nejsme v práci,“ odpověděla Kapitánka a vyfoukla konopný dým týpkovi do obličeje.

„Koho to kurva zajímá, chci vás dvě, tady sou peníze,“ odsekl muž a hodil na stůl balík bankovek.

„Kurva, neslyšel si zmrde, že nejsme v práci,“ chytla ho Lin velmi rychle za krk a přirazila obličejem k desce stolu. Přiblížila obličej k překvapený hlavě a pohlédla špinavci do očí.

„Zmrde, mohla bych tě zabít.“

„Děje se něco?“ objevil se za jejich zády barman s brokovnicí v ruce.

„Tyhle kurvy nechtěj vydělávat,“ odpověděl druhý špinavec.

„Tyhle kurvy nejsou v práci a velmi dobře mi zaplatily, aby měly chvíli klid,“ řekl suše a zapumpoval zbraní. Lin pustila krk prvního šmejda.

„Dobře, dobře, už se pakujem,“ chytil stojící špinavec svého kamaráda za ramena a táhl ho pryč. Ještě zkusil hrábnout po svazku bankovek, ale barman mu zastavil ruku těsně nad stolem.

„Ty jsou moje, venku u vstupu je jasně napsáno, že kdo bude dělat problémy, přijde o všechny své prachy,“ sebral pakl a pozoroval odcházející prudiče, dokud nezmizeli v davu ulice.

„Díky a udělejte nám prosím něco k jídlu,“ poděkovala Kapitánka a ponořila se znovu do rozhovoru s Lin.

„Komáři jsou vypuštěni a nyní musíme čekat, dokud něco neobjevíme,“ řekla a na tácku udělala několik lajn.

Podniková obsluha mezitím přinesla hromadu výborného jídla, skládajícího se z dušené zeleniny a malých pečených hlodavců, do kterého se děvčata s chutí pustila.

Během vybírání krysích mozečků zapípal přenosný počítač a na jednom místě mapy blikaly blízko sebe tři červené tečky.

„Máme je,“ řekla Lin a odložila příbor. Obě dvě se zvedly a s rozloučením odešly z podniku.

Zobrazovací kontaktní čočky je navigovaly k místu, kde nanokomáři našli hledané subjekty. Zastavily před velmi laciným bordelem, jehož vchod okupovali fakt ohyzdní lidé. Co jedinec to úchyl od pohledu. Tlustý plešatý vrátný v propoceném tílku vybíral vstupné.

„Doupě perverzáků, dostat se tam bude malej oříšek, ale zvládneme to. Pojď, nic neříkej a tvař se jako můj otrok,“ řekla Lin a uvázala Kapitánce kolem krku obojek s vodítkem.

Předběhly celou frontu, která začala mručet a protestovat. Plešatý úchylák u vstupu zamrkal svýma očima zapadlýma v sádle obličeje a kroutil hlavou. Lin vyndala svazek bankovek a šáhla tlust'ochovi mezi nohy. Když měla pocit, že nahmátla koule a ne sádlo, tvrdě stiskla prsty. Perverzák v propoceném tričku nedal ani náznakem cokoliv najevo, sebral peníze a pustil Lin dovnitř. Řada čekajících začala křičet vulgární nadávky.

„Teda zlato, to byl humus,“ řekla Kapitánka a zapálila brko.

„Ale jsme vevnitř a nezpůsobily jsme rozruch. Pojďme si pro naše hledaný ženský,“ odsekla Lin a rychla šla ve směru přicházejícího signálu.

Na chodbách potkávaly směs návštěvníků a šlapek a Lin s Kapitánkou ještě nevěděly, že je jeden vohnout poznal a běžel zavolat ochráncům veřejného pořádku.

To bylo v době, kdy obě otevřely dveře a vstoupily do pokoje, ve kterém byly dvě uvázané mladé dívky, jedna omámená žena a dvě chlupaté obludy s gigantickými penisy, jenž právě ukájely své obludné chutě. Ty nebohé domnělé prostitutky byly rozmrdaný úplně na sračky.

Lin neváhala a oba násilníky na místě zabila. Kapitánka zavřela dveře a šla pomoci.

„Jsou polomrtvý, dám jim koktejl, kterej je postaví na nohy a dojdou s námi do bezpečí,“ řekla Lin a každé ženě vpíchla dávku roztoku.

Netrvalo dlouho a tři hledané ženy otevřely oči.

„Bude to těžký, ale musíte mi věřit. Teď půjdete s námi a nebudete se vůbec na nic ptát,“ pověděla Lin a zkoušela je s Kapitánkou postavit na nohy.

„Tohle bude fakt problém,“ povídala a chodbou začal znít hlasitý křik.

„Už jsou tady zase orgáni, někdo nás nejspíš poznal. Budeme se muset rozdělit, já je odvedu a ty nám získáš nějaký čas. Zlato, bude to dobrý,“ políbila Lin Kapitánku na obličej, otevřela dveře a nahlédla do chodby.

„Lásko, běž ke schodišti a dělej co bude v tvých silách,“ pověděla a počkala, dokud Kapitánka nestála s nachystanou poloautomatickou pistolí u zábradlí. Pak nasadila svým chráněnkyním obojky a spojila řetízkem.

„Abyste se mi neztratily,“ řekla a vedla je na opačnou stranu domu k místu, kde tušila vchod na půdu.

Kapitánka s jointem v ústech očekávala příchod policejních orgánů. Měli očividně rozkaz nejdřív střílet a potom se ptát, takže ve chvíli, kdy se objevila první neprůstřelná helma spustila v krátkých dávkách palbu. Protipancéřové kulky plnily svoji roli perfektně a dělaly z hlav policistů krvavou mozkovou kaši.

Přestřelka byla mohutná, ale po krátké době Kapitánce došly zásobníky a slzný plyn způsobil, že se musela stáhnout. Bohužel pozdě, protože od půdy se již blížily další jednotky, kterým defakto vpadla do náruče. Dostala pořádnou nakládačku, než byla odvedena do antonu.

Lin všechno pozorovala ze vzdálené střechy dalekohledem a byla hodně našťavaná. Podívala se po zachráněných ženách a byla nasraná ještě víc.

„Tenhle případ se pěkně podělavá, doufám, že něco víte,“ pověděla s přísným výrazem, vzala lano a vedla přes střechy úlovek do bezpečí. Nevěděla kam jít, tak zamířila do bytu po prarodičích, který byl její malé tajemství, o němž nevěděla ani Kapitánka.

Byt v předposledním patře byl ze střešních přístupů v případě, že návštěvník znal cestu. Lin si nebyla akorát jistá, jestli ve světlíku zůstal připravený žebřík, protože obydlí dlouho nenavštívila a nevěděla, jestli ho správce nenechal odstranit.

Museli se protáhnout úzkými mezerami mezi komínovými tělesy, přejít několik velmi zrezavělých střešních lávek a proběhnout pár střešních zahrad, kde Lin ukradla pro jistotu prádelní šňůru. Její tušení ji nezklamalo, žebřík někdo dávno zlikvidoval. Uvázala ženy u komína a spustila do šachty provaz. Opatrně sešplhala do správného patra a vykopla světlíkové okénko ze záchoda.

Podle prachové vrstvy se ujistila, že byt dlouho nikdo nenavštívil. Vyzkoušela lampičku, jestli nebyla odpojena elektrika, vzala klíče od pudy a šla vyzvednout ženy, protože je rozhodně nechtěla spouštět lanem.

Naštěstí celá akce proběhla bez vzbuzení pozornosti a bezpečně doprovodila dívčí skupinu do bytu. Vlastně se nechtěla nijak zdržovat, protože musela pomoci přítelkyni Kapitánce. Vyndala ze skříní z prachuvzdorných krabic vybavení a začala připravovat svoji prastarou technologii pro připojení k virtuální realitě.

„Tohle vás bude hodně bolet,“ řekla ženám sedícím v křeslech a připojených starými sondami k blikající a vzduch funící krabici. Lin zabořilo v hlavě a procitla ve světě svého mládí.

Byla v prosté místnosti v nízkém rozlišení a seděla u stolu s třemi hadrovými panenkami.

„Tak se se podíváme, co ve vás vlastně je,“ pomyslela si a začala se prohrabávat hromadou cizích vzpomínek.

Prošla mnoho nechutných obrazů plných brutálního sexu a tvrdých drog, poznala několik tváří, na které je vypsána vysoká odměna, ale nic, co by ji někam dovedlo. Až úplně v hlubinách nevědomí její stará technologie, ignorující mnoho moderních protokolů, zjistila několik vložených zámků, které blokovaly část mozku.

„To sou mi věci, s tím budu muset opatrně, abych je nezabila,“ pomyslela si a rozhodla, že zatím ponechá ženy tak jak jsou. Ale porozhlédla se v blízkosti, jestli nenarazí na drobečky obrazů z doby únosu.

Skutečně objevila několik černobílých sekvencí, ve kterých byla fakt divná postava s pytlek přes hlavu. Na tom pytli byl v místě obličeje nakreslen smajlík a když se ruka postavy dotkla pravého horního rohu, pytel se začal chechtat.

„A do prdele,“ proběhly Lin v hlavě všechny informace, který doposud nasbírala a hlavně si vzpomněla na divnou tvář. Odpojila se a nechala klientky odpočívat.

Začala pátrat po původu chechtacího pytle. Strávila několik hodin u globální sítě, než zjistila, že vynálezce je naprosto neznámý a firma, jenž tento výrobek určený pro zábavní trh vyrábí, má vlastníky skryté za holdingem.

„Fakt divný,“ když si uvědomila, že ten samý holding vlastní několik firem, o kterých vědí, že patří panu X.

„Myslím, že bych se měla vrátit úplně na začátek. Ale nejdřív udělám malou odbočku,“ řekla, vpíchlá ženám sedativum a odešla.

Kapitánka seděla v cele předběžného zadržení a kouřila jointy. Místní orgáni se k ní začali chovat konečně slušně, protože pochopili, že pokud s ní chtějí mluvit, tak nesmí zkoušet jakékoliv násilí. Rozbila obličeje několika policistům, než ochráncům pořádku doteklo, že po dobrém to bude lepší než po zlém.

Popravdě řečeno, na všechny otázky beztak odpovídala, že stejně nic neví a s ničím nikomu nepomůže.

Zrovna když sexy vystajlovaná detektivka vyprávěla o setkáních s Loutkovodičem a k tomu zkoušela primitivní erotické figle, Kapitánka zaregistrovala na monitorech ve výslechové místnosti

rozruch ve vrátnici. Jakmile poznala svoji přítelkyni, nasadila arogantní výraz a velmi lascivně rozkouřila brko.

Lin netrvalo dlouho zjistit, kde Kapitánku drží. Protože byla ze všeho poněkud rozčilená, šla rovnou k jádru věci a požádala o propuštění zadržované osoby.

„Vy ste dámo blázen,“ rozesmál se sloužící orgán.

„Nejsem,“ odpověděla Lin.

„Víte co dámo, vypadněte, tady nejste v holubníku,“ odsekl policista a nepřestával se smát.

„Chtěla jsem to zkusit nejdřív po dobrém. Já se vrátím,“ řekla a odešla.

Neuběhlo ani pět minut, když do vrátnice vjelo auto, ze kterého vystoupila Lin vyzbrojená dvěma meči. Chvilí přemýšlela, jestli má nechat zbraně v pochvách, aby proti sobě nepoštvala všechny fyzly ve městě, ale když usoudila, že je stejně nasere, vytáhla nabroušené lesknoucí ostří.

Začala zabíjet jednoho policistu za druhým a takhle se probíjela kancelář od kanceláře. Někteří sice zkoušeli drobný odpor formou střelby z palných zbraní, ale ty Lin likvidovala šipkami napuštěných prudkým jedem.

Kapitánka poslouchala přicházející hluk a čím víc byl blíž, tím byla vysmátější. Sexy detektivka už dávno přestala skrývat děs a hrůzu v očích.

„Máš poslední příležitost utéct a přežít. Řekla bych, že má drahá polovička je pěkně nasraná,“ řekla Kapitánka a měla v obličejí úsměv od ucha k uchu.

„Já ji...,“ začala cosi detektivka říkat, ale větu přerušilo vyražení dveří a zasvištění oceli.

„Lásko, ty přicházíš v opravdu velkým stylu,“ zvedla se a odhodila vajgl.

„Drahoušku, chtěla jsem udělat opravdu mocný divadlo,“ vrhla se Lin po Kapitánce a začala asi desetiminutová líbačka na výslechovém stole.

„Tys jim dala pořádně pohulit,“ pochvalně pokyvovala Kapitánka hlavou, když po sexuální přestávce odcházely ze stanice a překračovaly ležící mrtvoly.

„No jo, budou pěkně nasraný, ale máme před sebou ještě nějakou práci. Musíme za panem X. U něj všechno začalo a všechny nitky vedou zase k němu zpět,“ řekla Lin.

„Ale to je mi pěkný překvapení,“ odpověděla Kapitánka.

„V podstatě se dalo čekat vyvrcholení v podobným stylu, teď musíme najít zadní východ a zmizet,“ souhlasila Lin, protože ji znervóznilo přibližující houkání sirén.

Z policejní stanice utekly v poslední chvíli a Lin vedla přítelkyni k zaparkované dodávce, kde ležely stále spící ženské. Nasedly a chvíli počkaly, než usoudily, že je bezpečné odjet.

Lin nejela nejkratší cestou, ale zvolila delší objížďku, aby měla jistotu, že nejsou sledovány. Byla ještě tma, když dojely k domu pana X.

Čekal je u dveří a vypadal, že ví, proč přijely. Zaparkovaly dodávku zadními dveřmi ke garáži a opatrně vynosily stále spící rodinku do domu.

„Měly bychom dát několik piv a pár jointů. Máme si co vyprávět,“ řekla Kapitánka, když vyndala z ledničky lahev.

„To nepůjde, nebudu chodit kolem horký kaše, vím proč tu jste. Kvůli Loutkovodiči,“ odpověděl pan X.

„Já jsem si říkala, že v tom nakonec pojedete. Kdo nebo co je Loutkovodič?“ posadila se Lin do pohodlného křesla.

„Loutkovodič je umělá inteligence. Můj poslední objev, který se mi poněkud vymkl z rukou,“ začal vyprávět pan X.

„Tak to sme si dobře všimly,“ ušklíbala se Kapitánka.

„On má hrozně zvláštní smysl pro humor a únos mých žen byla pomsta za odmítnutí připojení k síti. Já jsem ho držel v izolovaném prostředí, ale nějak se mu podařilo utéct a přeprogramovat moji rodinu.“

„Proč by se vám takhle krutě mstil?“ nechápala Kapitánka.

„Protože mu to přišlo vtipný a vás jsem potřeboval, abyste je našly.“

„A trochu sme posloužily jako volavky, žejo?“ odsekla Lin.

„Malinko, chtěly byste s ním mluvit?“ řekl pan X.

„Já se nechci připojovat,“ odporovala Kapitánka.

„To nebude nutné, můžu ho pustit na obraz,“ řekl X a zapnul monitor na zdi. Obrazovka zeleně zazrnila a ukázal se známý obličej.

„Holky, s váma byla legrace. Hlavně vyvraždění policejní stanice byl excelentní kousek. Klobouk dolů,“ se smíchem promluvil Loutkovodič.

„To nevím, teď se nemůžeme ve městě ukázat a to mi teda moc vtipný nepřijde,“ čílila se Kapitánka.

„Já se omlouvám, to byla malá improvizace v mé detektivní hře, ale když jsem viděl, že si objednal zrovna vás, nemohl jsem odolat. Pověst, která vás doprovází, je neuvěřitelná. A buďte v klidu, veškeré videozáznamy jsem zničil. Nikdo neví, že jste tam byly. Stačí, když si uděláte pořádnou dovolenou,“ usmívala se umělá inteligence.

„Ty seš fakt zmrď, všechno jenom proto, že si rád hraješ s lidma. Doufám, že seš schopnej těm ženskem vrátit jejich pravou identitu,“ rozčílila se Lin.

„Neboj se, budou v pořádku, ale jejich nový vzpomínky jim zůstanou, takže budou asi trochu traumatizovaný,“ odpověděl s jízlivým výrazem v digitálním obličejí Loutkovodič.

„A to všechno jenom proto, že sem tě nechtěl pustit do světa?“ nechápal pan X.

„Jo, jsem všemocný a můžu si dělat co chci,“ odsekl Loutkovodič.

„To teda šmejde nemůžeš,“ odsekla Lin a nasála pořádnou lajnu.

„Ale můžu,“ usmála se umělá inteligence a předvedla digitální škleb.

„Dobře můžeš, ale co bude teďka dál?“ nervozně řekl X, kterého situace trochu srala.

„Co dál? Dál nic, vrátím paměť tvý rodině a odejdu. A když budu chtít, tak tě přijdu navštívit,“ Loutkovodičův výraz zkameněl.

„A dáš nám pokoj?“ zeptala se Kapitánka.

„To vám nemůžu zaručit,“ odpověděl obličej na obrazovce.

„Hm, co se dá dělat,“ zakroutila Lin hlavou a upila z lahváče.

„Nic... Hele, co si to udělala s mými zámky?“ promluvil obličej a začal se kroutit.

„Nic...,“ začala pomalu Lin a její ústa se začala měnit ve velký rohlík.

„Něco si musela udělat?!“ kroutil sebou Loutkovodič a vypadal dost zmateně.

„Připravila jsem několik malých pastí,“ smála se Lin a věděla, že vyhrála.

„Právě se stahuješ do mého starého zařízení. Ty debile, ty si prostě nepočítal, že se může najít někdo chytřejší s kapkou štěstí. Skončíš v krabici jako kuriozita,“ smála se a velmi eroticky cucala vrchol lahváče.

„Ty seš kurvička... kurvič... kurv.... k...,“ mizel hlas Loutkovodičův.

„Lásko, ty si s ním parádně vyjebala,“ vrhla se Kapitánka po Lin a začaly vzájemné dráždění. Pan X nechápal a raději šel věnovat pozornost svým ženám, které pomalu přicházely k vědomí. Manželka se posadila, podívala panu X do očí a vrazila mu facku.

„Ty seš fakt debil, to si nám dělat nemusel. Víš jak je mrdání na drogách skvělý?“

„Miláčku...,“ držel pan X ruku na tváři.

„Neštví mě a zavolej mému psychiatrovi, budu potřebovat hodně prášků, abych se z toho dostala,“ řekla přísně.

„Ach jo,“ pan X sklopil hlavu a šel pro telefon. Nahé Kapitánce a Lin nevěnoval pozornost, protože přemýšlel, jak udobřit starou.

„Pongu, ty vole, takový prasárny hraješ?“ sundaval Kapitán Blázen z hlavy terminál virtuální reality.

„Šéfe, tohle je slabší verze, nechtěl sem vás příliš šokovat,“ odpovídal Pong, který se okamžitě sklonil k připraveným lajnám.

„Pongu, ty vole, bylo to fakt skvělý sračkový dobrodružství, jako kdyby ho napsal nějaký mimozemské profesionální pisálek brakových sraček, ale příště už s tebou fakt nehraju,“ zapálil Blázen brko.

„Šéfe nebuďte citlivka, vždyť jsme tím zabili dvě hodinky, nic náročného. Základní level pro začátečníky. I ten víkendový hráč dá víc,“ chechtal se Pong a vytáhl z ledničky lahváče.

„Na žízeň,“ podal jedno Bláznovi.

„Díky,“ poděkoval Kapitán a přivřel oči.

„Ty Pongu, kdybys náhodou někdy někomu vyprávěl jakou sme hráli hru, tak prosímtě vynechej to píchání. Nechci, aby si z nás někdo dělal prdel, že sme spolu pěkně vymrdávali.“

„Šéfe, co se stane ve hře, zůstane vždycky jenom ve hře,“ přimhouřil oči pro změnu Pong, „ale neříkejte, že se vám to nelíbilo.“